

„Духовно дете“ Соња Хартнет

НИЈАНСЕ СИВЕ

Матилда, звана Меди, се није плашила лоших вести јер је „научила да су лоше вести део живота и да их зато не треба презирати“. Кад сам прочитала цитирану реченицу, негде на почетку романа, знала сам да је преда мном изузетно дело и да ћу уживати у њему. Можда, само због тога, што сам и сама доживела један пораз и утешила се речима јеврејске пословице – Када ти шаљу пораз и патњу, Бог и судбина желе нешто више од тебе (више од онога што тренутно пружаш или разумеш).

Већ тада, слутила сам да ћу много научити из ове књиге, можда добити одговоре на питања која ме муче. Ко се од нас није питао шта је то најлепше на свету, шта је љубав, да ли се због праве љубави треба одрећи себе и својих истина? Кад сам прочитала роман, осетила сам се зрелијом, сигурнијом у себе. Ако је смисао читања упознати себе, као што нам говори наставница српског језика, онда је после читања овог романа та жеља код мене порасла.

Није лако писати о нечему што остави јак утисак. Емоције се понекад тешко могу изразити речима. Од толико питања и одговора које поставља и нуди ова књига, необичних ликова, мистерије, симболике, приче о правим и изгибљеним љубавима, упознавању себе, истини, победи и поразу, богатству и сиромаштву, миру и лутању, тешко је изабрати полазну тачку. Нека се она поклопи са првим питањем у роману: шта је најлепше на свету? Наравно, Меди има мајку која сматра да је победа најлепша на свету. Тачно је да није лако волети такву мајку и баш због тога ме је одушевио крај романа где схватамо да Меди воли своју мајку такву каква јесте. Када њена мајка умре, Меди пожели да за њу постоји неки ексклузивни, модерни Рај у коме би она могла бити срећна. Зар то није суштина целог романа и оно што у животу треба да научимо: људе треба волети онакве какви јесу, са свим њиховим врлинама и манама; не треба их поправљати и мењати.

Један од најлепших делова романа представља и опис путовања Матилде и њеног оца. Дух авантуре, пријатељства и блискости оца и ћерке заувек ће остати део Матилде. Ипак, Матилда је научила да не мора путовати око света да би упознала праву лепоту. Права лепота је свуда око нас, у месту у коме живимо. Ако је имамо у себи, имаћемо је и око себе.

Најлепши и најтужнији део романа јесте прича о љубави између Меди и Перцета. Коначно је дошао дан када је Матилда сазнала да постоји неко коме су морски орлови најлепши на свету као и њој. Можда заиста за свакога од нас постоји особа која је наша друга половина. Чувени мит из грчке митологије о бићима која имају и мушки и женски пол, па их богови раздвајају јер су моћни скоро као и они, постоји и овде. Меди и Перце су срећни и воле се. Међутим, Перце је као пеликан, као албатрос, морски орао. Њега не држи место, воли слободу. Матилда га воли и плаши се да га не изгуби па га „закључава у своје срце“. До самог краја романа није ми било јасно зашто је „мала вила“ морала да

умре, зашто је Перце отишао, зашто је права љубав несрећна? Мучило ме је то. Са нестрпљењем сам чекала крај Матилдине потраге за Перцетом и одговоре на питања.

Бродом симболичног назива „Албатрос“ Меди креће према хоризонту у потрагу за Перцетом. Изгледа да су одговори на питања о љубави, срећи, лепоти, смислу живота далеки и недостижни као хоризонт. Ипак, Меди и ми са њом добијамо одговор: - Понекад мораш да учиниш оно што је добро за твоје срце, твоју крв, твој дух – каже јој Перце – мораш остати веран себи. Не треба се одрећи себе због вољене особе, јер љубав није најбитнија на свету ако нас води путем који није наш. Ништа у животу није црно – бело као што нас уче у бајкама, већ сиво. У књижевности учимо да су уметнички најуспешнији они ликови који имају и добре и лоше особине : нису црно – бели, само добри или само лоши. У животу је исто тако – сви имамо врлине и мане, нисмо савршени и не треба то ни да будемо. Док сам читала роман, патила сам заједно са Меди. Питала сам се шта ако сретнем своју другу половину, једину праву особу за мене и она оде? Вреди ли љубав толике патње? Како задржати вољену особу? Када некога истински волимо, морамо га пустити да иде својим путем, схватила је Меди. Ову поруку повезала бих са једном лепом мишљу коју сам скоро прочитала и записала:

- Када си са вољеном особом, чујеш оркестар који свира најлепшу симфонију. Када вољена особа оде, симфонија не престаје.

Није чудно што је Меди постала очни лекар. Она лечи војнике и децу, враћајући им вид. Њени пацијенти јој причају о ономе што виде својим духовним, унутрашњим очима, а она покушава то да замисли. Прича о Медином животу симболично је прича о духовним очима које има свако од нас.

Симболика овог романа инспирисала ме је да на интернету пронађем значење имена „Матилда“. Открила сам да је то име немачког порекла, да га има и у другим језицима и да значи „моћан, снажан, јак у борби“. Тада ми је много тога постало јасније. Схватила сам да имена јунацима нису дата случајно, већ да означавају њихове особине. Матилда је снажна, јака и преживљава све што ју је снашло, а Перце је сушта супротност њој – Перце као перо птице која је његов симбол – симбол слободе са једне стране, али са друге стране симбол лакоће, избегавања свега што је тешко у животу. Ту је и чувени ветар Зефир који саветује Матилду: - Немој да губиш време желећи оно што не можеш да добијеш.

Препоручила бих ову књигу свим тинејџерима. Сада, када нас интересује толико тога, када смо збуњени, заљубљујемо се и патимо, на почетку различитих животних путева овај роман може да нам помогне да постанемо јаки, подносимо све што нас чека, љубави и разочарења. Може да нам помогне да заволимо себе да бисмо могли да волимо друге.